

Pest, apr. 22. 1867.

K573 / 1186

Kedves Barátom!

E felszámadási nap erős unalmat költ bennem is
felszámadt az önvád, hogy négen nem költ,
kedrem veled, s nem tudok felőled semmit. —
Igaz, ha amúgy kötésben venném a dolgot: én
írnam neked reoljára vagy öt sort; de nem
veszem oly korosan: szerencsére ma nem kell
hivatalba mennem, ergo horkád rándulok egy
kissé, habár csak kéjkelemben is. Hogy, vagy?
hogy vagyok, édes Niskám? Léveg itt járt
a minap, horkám is beköltött néhány percre
is befűlt rólasok, kerinte roxabbul lega,
lább nem vagy. A tavasz itt van, remélem
üditőleg hat rád az a jó gömvi levegő.
Hej, csak itt lehetne azt kapni mindennap.
Bizony, nekem is rox teltem volt ez
a lefolyt. November óta nem voltam megfűlés
nélkül soha. Látas csatornások egymászt ér,
lék nála, ki sem iszunka egyből, követ,
kerest a másikt. A mellett borzarássan elrhen,
másadott egész testem: de kívált a fejem. Az a
fejreuma, mely múlt év tavaszkán 3 héig
keuedhetlen fejfájásokkal győört, most feb,
ruárban ismét előjöte és most ipen öt
héig hasgatta fejemet. S ha az ember beteg
lehetne aztán vele, az ágyban, kényelmesen,
és gyógyíthatná magát! De én nekem, efő,

ben, hóban, érelben, meg kellett tennem a magam
fél mérőföld hivataltól részét: és ott dolgoztam
úgy mint kés ember, mert valóságban kés
hivatalát viszem és hónapig. Nem is bírtam
tovább, nem bírték ki még egy ilyen teljes: kö,
zelebb kell vonulnom a hivatalhoz, vagy ott hagy-
ni mégkép, a mit legjobban szerettem. Vén em-
ber vagyok, és félek, hogy ez a fél száz mellelem
is nagyon megviselése: könnyíteni kellene valahogy
a napok terhére, mert bizonyítom, már nemem
ez sok. De hogyan, vihettem ki, hogy én
már semmi se legyenek? mert egyik jármót másik,
kal cserélni, abban nincs nyereség.

Hogy ily körülmények közt egyik tében mit
se dolgoztam: igen teszteléses. Egy Shakespeare
darabon rágádtam egyik óra óta, ma levél rá
az "usultó kereszt". No meg emelkedés című
tánc: ez volt üres óráim nemis foglalkozása.
Ema könyvedes még nem láttam, se verseidet.

(Levél, az ígérte volt, hogy még egyszer
bénák hozzám, hosszabb időre, mielőtt elmegy:
várak, vártam, de nem jött. -- Nem tudom, hogyan
állt az ügye, a restorációval. Csak megsejtem
azok a borsodiak?)

Remérem Miklós pedig vid engem, és
karomkedik. Az öpvel még, beküldötte volt lemon
dávát az akadémiához. Mindössen b. Cötvösnek

És a lemondás nem hagyta referátusi gyűlés-
ben: azt mondta, hogy majd ő is Eximereket
é capacitálja, hogy ne boldoguljunk. De gon-
dolom az őra se írt: most pedig kiölebb dol-
ga is nagyobb. Miklós tehát én rém ha-
nagrik, miért nem referálom lemondás-
mintha az én rajtam állna.

(Laci nincs itthon, hűvösre lerándult egy-
kissé a rokonokhoz látogatni. Ő, e hivatal
hajhászó világban, nem kért semmit, megmar-
rad a hitelintézetnél. Magam ohajtásait se-
kinve, inkább jörszém ha Skálonska köi-
nyékén lenne valami: így aztán az anyja
és én is oda leköltözhettünk; de nem jó,
hát neki semmit, tegye a mit akar: jörszén,
kislátásai emindenessre jörszék itt Pesten,
mint ha vidéken temetné el magát. - Nőm
egészsége sürhető; a kis leányról azt írják,
hogy eleven mint a csók.)

(Károly május elején mindenfélét
(azaz most még csak felesége s egy gyereke-
vel) költözik Pestre. Éppen ezt a skálont
vette ki, hol most én lakom. Itt e kavar-
folytató egészségi terintésből félrándulnál:
ő a találod itt helyessem: engem az Akadémia,

ában keresi. Megpróbálom: tudós-e dolgozni úgy,
ha ott vagyok és időtvesztéssel inkább offshorem
be. Itt úgy sem megy: akkor megpróbálom
a lemondást. Nem első lépés életemben, hogy egészen
új életmódot rakatok neki.

De most látom, hogy rólad, és derekban,
aharván inni, fröcskelni magamról és
magunkról írok. Nem csoda különben,
hisz rólatok nem tudok semmit. Cselekedni,
hogy tudjak.

Ölelünk benneteket jóváes jüretettel

Aranyéka

3